

1

Гора із профілем Волошина,
Біля підніжжя — дім і сад.
Усюди спокій, мир і лад,
Але якась печаль непрошена
Туманить душу, і несила
Очей від сопки відвести,
Де скромно прибрана могила
І скорбним знаком самоти
Маслина світ оповіщає,
Що все тече — не все минає,
А залишається нетлінна
Краса і мудрість злотоцінна,
Хоч і літами припророшена,
Немов поезія Волошина.

2

Теплий, лагідний вітер ворушить платани,
Море стелить до обрію сині шовки.
Карадаг, оповитий у сизі тумани,
Наче велетень, влігся на сірі піски.

Унизу, як мурахи, вовтузяться люди,
Гомін шляху зливається з гулом води.
Хвиля хвилю жене з нікуди у нікуди,
І, мов хвилі, збігають в долини сади.

А далеко в горі, де трава обгоріла
І обпалена сонцем імлиста блакить,
Одинока і майже забута могила, —
Тут боян цього краю самотньо лежить.

В узголів'ї його височіє маслина,
Мов похилена в горі скорботна людина.

